

[Pürschel.]

Jeg skal saa slutte med at sige, at mit Parti — og jeg naturligvis — er rede til at medvirke til en velvillig Behandling af dette Lovforslag i et Udvalg.

Jesper Simonsen: Indtil 1. Oktober 1919 levede vi under en Retspleje, der i stort Omfang hvilede paa meget gamle og meget forældede Regler. Ikke desto mindre var det saaledes, at der i det store og hele var Ro om Retsplejen. Man arbejdede ganske vist med en ny og omfattende Reform, men det havde man gjort gennem mange Aar, og det blev jo ved at trække ud med at blive enig derom. Derfor kunde man tro, at Kravene om Ændringer paa Punkter, hvor den forældede Retspleje viste sine største Svagheder, vilde have været saa stærke, at de havde gjort sig gældende gennem Krav om Ændringslove paa forskellige Punkter, men det skete i det hele og store ikke, der var, som jeg siger, Ro om Spørgsmaalet; man erkendte de Mangler, der var ved Retsplejen, men man havde nu en Gang fundet sig til Rette under den.

Saa traadte den 1. Oktober 1919 den store Retsplejereform i Kraft; den indførte meget nyt, og den skulde altsaa bringe vor Retspleje frem til at være en af de mest moderne i Europa. Men siden vi fik den nye Retspleje, har den Ro, der herskede over Retsplejereglerne før Reformen, slet ikke været til Stede. Gang paa Gang er der i de forløbne 10 Aar stillet Forslag om Ændringer i Retsplejen; der har været en stadig Diskussion om de Principper, og om de Detailregler ogsaa, der var indført i Retsplejeloven.

Den nye Retspleje tilsigtede bl. a. at slaa Dørene op, saa at Offentligheden, Folket selv, kunde beskæftige sig med det, som foregaar i Retssalen, og den havde til Hensigt at gøre, som man har udtrykt det, Retsplejen levende, bringe den i Kontakt med Livet, som det leves. Og det kan man nu sige har Retsplejereformen gjort i fuldt Maal, ogsaa i den Forstand, at der i vor Befolkning er skabt en levende Interesse for Retsplejens Ordning og for det Arbejde, der foregaar i Retssalen. Det er denne levende Interesse, der har affødt de mange Forslag, som vi har behandlet i de mellem-liggende Aar. Jeg tror, Antallet af Lovforslag om Ændring af Retsplejeloven i de 10—11 Aar, der er forløbet, kommer op imod en Snes Stykker; det er umaadelig mange under Hensyn til den Situation, der foreligger.

En stor Del af disse Forslag, som er kommet frem, og som er gennemført, er af teknisk Art, krævet af Fagmændene, der beskæftiger sig med Retsplejen, under Hensyn til, at man kunde gøre den mere tjenlig til sit Formaal, end den har vist sig at være, ogsaa undertiden under Henviisning til, at man kunde opnaa et rimeligere, et retfærdigere eller et mere humant Resultat end det, de gældende Regler gav Adgang til. Der har saaledes været en fortsat Bestræbelse i Retning af at gøre Retsplejen saa bekvem for Livet og formaalstjenlig for sine Opgaver som vel muligt. I denne Henseende har det staaende Retsplejeudvalg gjort en betydelig Indsats, en Indsats, som jeg tror man tør vurdere saaledes, at den har vist Berettigelsen af dette sagkyndige Retsplejeudvalg, som blev nedsat ved selve Retsplejeloven.

Paa en Maade kan man sige, at det er ganske naturligt, at der vilde vise sig Trang til Smaaændringer, naar en saa omfattende Reform blev gennemført. Reformen hvilede i det store og hele paa Efterligning af, hvad man havde i Udlandet, men det er kun Hovedlinierne, man kan tage fra en fremmed Retspleje, og der vil altid, naar man tager saadanne Hovedprincipper og søger at afpasse dem efter et andet Samfunds særlige Forhold og at indpasse dem i det øvrige Retssystem dér, paa mange Maader vise sig Trang til en Tilpasning, som man ikke straks kan opnaa.

Hovedprincipperne for den nye Retspleje, vi fik gennemført, er hentet fra den engelske Ret. Ser vi nu paa de Forholdene i England, saa maa det erkendes, at de Principper, vi har hentet derfra, efter engelsk Opfattelse, efter det engelske Samfunds Krav, virker særdeles tilfredsstillende dér. Der er i det store og hele i England den Ro om Retsplejen, som vi havde her, før vi fik Retsreformen. Der er ubetinget Tilfredshed med det stærkt demokratiske Anlæg, som den engelske Retspleje i mange Henseender har.

Hvorfor kan vi saa ikke i samme Grad finde os til Rette under disse Principper; thi det er en Kendsgerning, at det har vi hidtil ikke rigtig kunnet? Ja, det hænger vel sammen med bl. a., at den engelske Retspleje i mange Henseender hviler paa en meget gammel Tradition, en Tradition, som ikke kan følge med, naar man overfører en Retsplejeordning eller dens Principper til et andet Samfund. Princippernes Gennemførelse er dér udstyret med en Række Detailbestemmelser, hvis Værdi vanskeligt kan vurderes af en udenforstaaende, der kun